

הביתה, ריקה

אז סוף סוף היא הגיעה. בחליפת סוגי קה אדומה סרוגה, ששערה הארוך קשור מאחור בצעיף, ירדה ריקה זרואי ביום ראשון השבוע מהמטוס, כשלצידה ידידה וחיק ז'אן פייר ובתה היפהפייה יעל בת ה-13.

יעל, לבושת מכנסיים פירחוניים והולצת טריקו בצבע תפוז, נישקה בשימחה את סבא וסבתא, אחר נישקה לגבר ממושקף שעמד בצד, לחצה את ידו בנימוס: היה זה אביה, המלחין יוחנן זרואי, אותו לא ראתה מגיל ארבע.

מה שהביא את ריקה לישראל היתה בעצם תאונת-הדרכים שלה, שבה כמעט איבדה את חייה, רי שריתקה אותה ל- מיטה תקופה ממוך שכת: "נשבעתני ל- הורי, כשהם ראו אותי בבית-חולים כולי בגבס, שאני עוד אחזור ללכת, וברגע שאלך, אבוא להראות להם את זה. אז באתי.

ריקה

אמנם, אני עוד לא לגמרי בסדר, אני באמת יכולה רק ללכת, לרוץ ל- משל עוד לא, אבל גם זה יבוא. בישראל תגורר ריקה, עם יעל, אצל הוריה, וז'אן פייר ישכון במלון סמוך. על הסיפור שהתפרסם בעיתוני צרפת, כאילו גרמה לה התאונה לאיבוד הכושר להיות אשה, ולכן ביקשה להיפרד מז'אן פייר, מגי בה ריקה במעשיות: "שלחתי כבר שני מכתבים באמצעות עורך-הדין שלי, ואני עומדת לתבוע אותם למשפט. לא נפרדתי מי ז'אן פייר, כפי שאת יכולה לראות, אני נמצאת איתו כבר שבע שנים. נישואים? אני נשואה לזימרה. והעיקר — אני מאושרת."

איילנה ויוסי בנאי

מבעד לחלון רק צעקות קלות. בשלב הבא הגיעו לאוזני הצופים המרותקים צעקות קצת פחות קלות. ובעקבותיהן — שורו, שורו — החלו נפליטים החוצה חפצים מעופפים בלתי-מזוהים. היו אלה חפצי-בית שונים, שנזרקו בידי בני-הזוג איש לעבר רעותו, אבל פיספסו את מטרתם.

ואחד החפצים הללו, היה — אוי ל- אותה בושה — פסל "כינור דויד", ש- כמעט נחת על ראשו של אחד מילדי השכונה, שעמד על המידרכה מנגד ו- בהה בפה פעור בסצנה.

הילד החרים את החפץ המסוכן, והי פסל שוכן כרוג כבוד על שולחנו, מחכה שבעליו המקוריים יגאלהו מגלותו.

אז בדרך כלל, מגלים האמנים חוסר-דמיון משווע בנושא: הם מעמידים את הפרס על כוונת או על הפסנתר, ומת-מוגנים מנחת ממנו פעם בשנה. רק ל- עיתים רחוקות מוצא השחקן שימוש קצת יותר רציני לפרס. כמו בבית-הע-בוט, למשל.

אבל פעולה זו תלויה כבר בשווי של הפרס.

תבוא, משום כך, הברכה על השחקן יוסי בנאי, על השימוש המקורי ש- מציא בשבוע שעבר לפרס "כינור דויד", בו זכה בשעתו.

היה זה בעת מריבה משפחתית קלה בין יוסי ואשתו איילנה. בתחילה בקעו

בנאי בפעולה

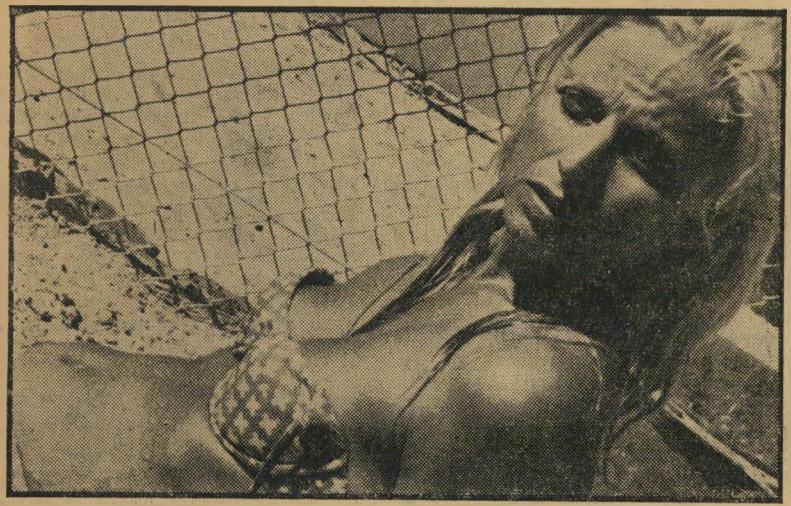
איזה אמון לא מת לקבל פרס? רק אמון מת. שאלה אחרת היא, כמובן, מה עושים עם הפרס, אחרי שזוכים בו.

הרוזנת צמאה לאהבה

מישראל

"אחרי ישראל, הייתי שבועיים בקוט-ד'אוי, אחרי זה במונטה-קארלו, כדי ל- השתתף בכמה מסיבות, ועכשיו אני כאן.

"האנשים מושלמים, הבגדים מקסימים, הבתים חמודים, הספינות לא נורמליות, וכל העולם מסתובב כאן: הנסיך קארל

הרוזנת פאולוצי בשעת שיוף

הכל נהדר, נהדר, נהדר — אבל אני מוכי רחה לגלות לך את ליבי: חסרה לי אה-בתי בישראל."

לום משודיה, אנא האן, הנסיכה פוראיה — ממש כל חברי. כולם. אני מרגישה פשוט נהדר איתם.

אקט'ים חינוכיים במשרד ממשלתי

קיבלתי השבוע ד"ש מידעה ותיקה — שלי ושלכם, אני מתכוונת. הרוזנת המילי-נרית האיטלקיה האמריקאית כריסטינה פאולוצי-בלין, אשתו של המנתח ה-פלסטי היהודי הווארד בלין, שנפשה אצלנו לאחרונה שבועות מספר, ושעל ה-רומן שלה עם בנו של עזר וייצמן סיפרתי לכם.

כותבת לי כריסטינה, בגלוייה מפורטת רוסטונדו, אולביה: "סרדיניה היא המקום היפה ביותר שבו הייתי אי פעם, למרות שהתענוג עולה 150 דולר ליום, במלון שלי.

והנה, זה זמן רב שמרגנים, מרגנות, יותר נכון, מזכירות יודעות דבר, שבין הגבר — הנשוי — לגברת — הנשואה גם היא — מתנהל רומן, ולא אפלטוני כלל וכלל.

אבל כולנו הרי יודעים שאין להאמין ל-חורצילשון והולכי-רכיל, ולכן לא לקח איש את השמועות ברצינות.

לא לקח, כן לקח, עד שיום אחד, בתום ישיבה שנתמסכה לתוך הלילה, נזכר לפתע אחד מפקידי המשרד, בדרכו למכוניתו, כי שכח תיק מיסמכים באחד המשרדים ב- בניין. הוא עלה איפוא למעלה, פתח את הדלת — ושזמו שמיים: הגבר והגברת על הספה, בעירום וערייה, געוואלד, הושיעו, ישמור האל, אוי לעיניים שכך רואות ואוי לאוזניים... אבל האוזניים בעצם לא שייכות בכלל לעסק.

ועכשיו כל חורציה-הלשון במשרד הול-כים שמחים וטובילב: "אמרנו לכם" הם אומרים לכל מי שמוכן לשמוע, בחיוך ממורי, כאילו זה מצחיק.